

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Over M. Th** (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "Over M. Th** (DK)", i Ewald, Johannes: *Udvalgte digte*, udg. af Esther Kielberg ; Kim Ravn , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 149. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald02dkval-shoot-workid73854/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Hvor er Tryghed? – Verdens Anker,
Almagt, heft de bange Tanker
Til den Dødes Salighed!

Over M. Th**

(1772)*

O! forskaan mig, vise Daare,
Tret ei længer med Naturens Røst!
Denne tunge, hede Taare,
Er mig meer end al din kolde Trøst.
Ak jeg elsker denne Smerte,
Denne Nat, hvorfor du vil befrie.
Mit beklemte fulde Hierte,
Lindres ved den Graad det smelter il!

Har jeg glemt at Myriader
Daglig tabe Støvets usle Liv?
Veed jeg ikke at Alfader
Sagde: døe, saasnart han sagde: Bliv?
Eller troer du, at mit Øie
Er for blind af Taaren, til at see
Glimt af Glæden, som den Høie
Har tilsvoret den Retfærdige?

O jeg veed, jeg seer, jeg finder
Haahet, og den store Sandheds Magt.
Men den bange Taare rinder,
Og en Draabe skiuler Himlens Pragt!
I er Hav af rene Lyster
Sank Din Siel, o Salige! Du leer,
Engel! Ak men før min Søster!
Du har alt og jeg har intet meer.

* Digteren havde Prædilektion for dette Stykke. Udg.

Koldt og brystet er det Øie
Som den bedste Siel har straalet i.
Du, min Dorte, seer den Høie,
Men Dit faldne Støv betragte vil!
Blege blev de fromme Læber,
Som saa tidt oplod sig til vor Lyst,
Og den Sang, hvormed Du stræber
Op til Tronen, smelter ei vort Bryst.

Himlens, Dydens, vor Veninde,
Tidlig sank Du om for Dødens Lee.
Men vor hede Graad skal rinde
Paa Dit Støv, Du faldne Lilie!
Levning af det bedste Hierte,
Haandfuld Jord, som var Din Skabers Huus,
Du bortsmulrer. Men vor Smerte
Bygge Ære-Støtter paa Dit Gruus!

En dybtsaaret Ægtefælle
Prise Dine Dyder med sit Skrig!
Og en Moders Graad fortælle
Hvilken Datter hun har tabt i Dig!
Klynk og du, forladte Spæde!
Brist i Graad, – men føel den ei endnu! –
Seer Du ei, at alle græde? –
Og dog taber ingen det som du.

Suk og du, som læser dette,
Føel vort Tab, Du kolde Vandrere,
Klag, at Døden tør udslette
Dydens Aftryk – Godheds Billede.
Og den fromme Graad, som flyder
Paa vor salige Venindes Grav,
Skienke dig et Glimt af Dyder,
Som hun alt for kort har straalet af!

Paaskrift paa en Kaffeekande

SOM Venskab, saa din Saft, du ædle Mokka Frugt,
Bør være reen og stærk og varm og unisbrugt.

Til B*** og E***

(1772)

O du, hvis stærke Flammer drive
Det store Hiul i Verdens Ur,
Hvis Straaler varme og oplive
Den ellers staaende Natur,
O Godheds Smil! O Almagts Bud!
Du som opholder og bestyrer
Alt Liv, fra Elefant til Myrer,
Fra Støvetts Vrømmel til dets Gud;

O Du, som Himmelen betroede
Det største Gienskin af sin Lyst,
Det største Glimt af den Algode,
Som kan faae Rum i Faldnes Bryst;
O Du, hvis Smil vi smelte ved;
Hvis Vink vi stammende tilbede;
Din Lov, Dig skal min Sang udbrede,
Guddommelge Kierlighed!

Du glædede den nyelig Skabte,
Da han endnu var god og viis!
Du blevst ham troe, endskiønt han tabte
Sin Hoihed og sit Paradis.
Du straalte Vellyst i hans Harm,
Liv i den skielvende Mandinde;
Og venlig hjalpst du dem at finde
Et Eden i hinandens Arm.